

523/102

17) Od treh žnidarskih nov.

Živ je enkrat an žnidar kje jemu sine tri, ko so odrasel
 so jih pa 4 soldatam uzel, ta naj stara par let, druga ta drug
 let, ta tretja pa ta tret let. Naj ta stari je duobes avengerov, je
 linu general, ta sredni pa ofcer, pa mlaj je linu pa lump de mo
 ga ni hlo para. Je pa velikokrat koj česa naredu de so hli jezni
 najn. Enkrat se zgovorta general in ofcer, de ga hlo na vahto po
 starla kje h tistim puderturn ko mak učer anga ilovika žmarika, de
 kjer je na vahto rōv ga nazaj nei ni hvo. Počlejo ga na tisto vahto
 - ho nar mej besedi ie ga sprav mo, ko ga nazaj nei ne ho. - Sou je
 na tisto vahto, srečn je par su nazaj. Tam koker je na vaht stau mo
 je ženska pomizava. - Jaz nei ne uzameem sem cesarsk služb
 nk, ie hōr koj dala tamke jurst! Kader hom vahto dostan hom
 pa uzev. - Pustu mo je ano moimō dnarjeo (pred je misla de je
 ženska) v tist muoien vro ni nikol nei dnarjeo žmarikal.
 Naprav je an hāl, vro kompanijo rezovo je poralun, in tud dru
 ge perzajte. Ofcer prara: kdo ho to prarōv hti soldate thōv
 pižejo. Drug mo pravejo de ta in ta ho puvačov. - Je pa že
 nekej naredu, hōmo douh nār dolil. - Ždej ga ofcer fergera kje
 je dnar doliv: - Jaz sem ga doliv ljudem brez ikōde pa Boga
 brez zamere. - Veikrat ga zlepin, koker zgerdim nagovarjov, toh
 ga ~~zlepin~~ de mo je naredu ofcer prarata, tud jag toh ko nare
 dim, ga v prara, ko ko more naredit, de ga neuzame. Mo je pa ro
 uēdov: hōr pariu kje, spalic okōl rjebe žariv, to je muoje, tam
 je tvoje! ho precej jetn pariu: od makn se hom jag to stau, sem
 cesarsk služalnik sam poslan mōrm sam dostat. - Sou je na vah
 to ofcer in je tako naredu koker mo je un narōin, mošk je jo dar
 žov. Letel so nanj gorēi proue, letel so nanj gorēi, pnesii, letel
 so nanj gorēi hōrnj; misla je, de ho nanj ikōit, pa ho je do risa
 pariol ni hōo nei; vdarle so se gorēi ikale nanj, - make hude
 reii je vidu. Ždej ko je tisto vro dostan, mo je nenkengo pom
 jev, ta je pa djan: jaz sem cesarsk služalnik, nei neuzameem, kar
 kje don kader nmoja ura pride hom že uzev. Kader je rōv moje
 jursta ane kvarte, kterim je me ospilov koder je ipilov. Vtreke
 je rōv general na tisto vahto, tud tistga rjanca gore vprarat ka
 ko more naredit de ga neuzame na vaht, pa mo je dōber net
 dan, in on je tako stara, vira je me iudne reii, ko je dostan,
 mo je jursta an klaluk, de kader ga je jemu na goval ga nōlje
 dn ni vidu. Ždej je hvoa natistim kraljevim of ana prinije
 žna, kje h soldatam hōdivoa ipivat; enkot je ves dan ofcer
 iz priniježno ipilov, pa ga ni mojnēi ospilat, žueter mo je pa rō
 ekla: jest te v ipilat ne mōrm, gres n cōj gmenōj spat! Tem
 se je prov nōhel ždel kol linu per kraljev hier liežov; rōv je
 ik rajevo hēer je spat, ponvoi mo je tiste kvarte v kvarta. Drug
 je linu v rak zapart in pa se tenen; tam je linu žuonēk, kader je
 požen hvoou je nekej purj prestetel. - Sou je h tistim tem mlajim
 de mo je moimō in dnarjeo porōdu; rōv je je ik rajevo hēerjo

spilat, pa ga ni mogova vsplavati, zvečer prav: zveč kite so
i pivat na morn, grei znamenj spat. Gre stite krajevo bierjo
spat, ponvoč mo mosno ukrade, zveč je konsturo brako bi
mojno nazaj dolin; sou je hman de mo je tisk klabuk porodu
sou je s na kraljev of dolin je tite kvarte in mojno. Potlej
gre duol iz kraljeva ofa, se rukne vpadoj, mo pa pade
klabuk duol; zveč so pa cloveka videl, uzel so mo klabuk
kvarte in mojno. Zveč niso mel tist terje nova nei.
Lukhet se je urajman kje an star letai rovidat petlov, je zve
ter jersperge jerskov, jeh pa volit ni mogu; vidu je ane gol
carje, kro vogin uknil, sou je hmem; tamle hom lohka pra
noimov, no pa tobak hom zazigov. Got cari pravjo: ni treha
tale luit, to le quor je ana kōica, je ana rama zjena nōter, ta
te ho rada jerspergvala, ist' ho večerjo darva! Sou je kje quor
kje bla tista zjena, jo za jersperge prōi. — Prou rada te
mam ko im rama mi je douč car čer, hom se nečoj ličj
večerjo napravla. Prou je hin se drug dan, per tist star
hah, ji je pa an kresal ukradu, je pa sou; baha perleti
rijim, mo stou godvinarjev daje, de hi ga dau nezaj; ta ji
ga pa vtaji, ji ga ni otu dat nazaj, je pa sou naprej, kre
nal je zrov govorit in mo veie: mladeni kaj zasafar? — Zveč
kar je reku, to je pa jemu. Zveč pride vjen mest, gre na o
iterijo, tam oie me skitra in ot, luit migl koko ho novain.
ko tako roval van vid, ko je sou fort je pa vse prvain.
Pride v tist mest nazaj, skresanjam udar: mladeni kaj za
safar? — Moje kraljena hū per mon lezjet! Zveč ni mogla
nehat, mogla je mak veier per vjem lezjet. Kralju se je to za
vehik zvel, ko nezava hū per tem starim sodlat lezi. Pustu ga
je na garze polat, udar iz kresalam: mladeni kaj zasafar?
Dem nei huda strit ne morjo! Zveč ga niso mogli ubest
miskit so, te homo pa obquano djet; pa ga spet obquano ni
so mogli njat; puol so djet, ga homo pa iz kanonam strelil
pa ga ustrelit niso mogli. Kralj je vidu de na odjena nego
na hū odnjega, pustu jih je poroit; ta paru veier mo prin
jezna kresal ukrade, potlej pa ni marala nei zanj, je ho
hiz iskala, ko so ji bli helj usci. Potlej sem pa sou dan, zve
zvinim petam, pa zmokirim jezikan, de im to le povedov.